

Warszawa, dn. 17.08.2023 r.

Główny Sąd Łowiecki

ul. Nowy Świat 35

00-029 Warszawa

Rep. GSŁ 29/23

O R Z E C Z E N I E

Główny Sąd Łowiecki w zwykłym składzie:

Przewodniczący: **SGSŁ Zbigniew Kapiński /ref./**

Członkowie: **SGSŁ Paweł Jamorski**

SGSŁ Mirosław Tetkowski

Protokolant: **Sylwia Jackowska**

w obecności Z-cy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego PZŁ

Kol. Janusz Trzęsimiech

rozpoznał sprawę Kol. [...] [...] syna [...] [...] i [...] [...] na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Łowieckiego [...] z dnia 25.04.2023 r. , sygn. akt OSŁ [...] /2023 mocą którego uznano obwinionego winnym, tego że:

w dniu 4 grudnia 2022 roku w obw. [...] Koła Łowieckiego [...], w czasie trwania okresu ochronnego pozyskał borsuka,

tj. popełnienie przewinienia łowieckiego z art. 35b pkt. 1 ust. 1 w związku z art. 53 pkt. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie,

i za to wymierzono obwinionemu karę dyscyplinarną zasadniczą zawieszenia w prawach członka Polskiego Związku Łowieckiego na okres 12 miesięcy. Zobowiązano obwinionego do zwrotu kosztów postępowania w kwocie 70,00 zł

na podstawie § 58 ust. 1 Regulaminu sądów łowieckich i rzeczników dyscyplinarnych w PZŁ

o r z e k ł:

1. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że w miejsce orzeczonej w punkcie 1 kary zasadniczej zawieszenia w prawach członka PZŁ na okres 12 miesięcy, na podstawie art. 35 c ust. 2 pkt. 1 Ustawy Prawo łowieckie wymierza obwinionemu [...] [...] karę zasadniczą nagany.
2. w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy
3. zwalnia obwinionego od kosztów postępowania odwoławczego i obciąża nimi Polski Związek Łowiecki

/-/ Zbigniew Kapiński
/-/ Paweł Jamorski
/-/ Mirosław Tetkowski

Uzasadnienie

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Łowiecki Polskiego Związku Łowieckiego [...] w sprawie o sygn. akt OSŁ [...] /2023 z dnia 25 kwietnia 2023 roku kol. [...] [...] został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w dniu 4 grudnia 2022 roku w obw. [...] Koła Łowieckiego [...], w czasie trwania okresu ochronnego pozyskał borsuka tj. przewinienia łowieckiego z art. 35b pkt 1 ust. 1 w zw. z art. 53 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo Łowieckie i za to na podstawie art. 35 c ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo Łowieckie wymierzył mu karę dyscyplinarną zasadniczą zawieszenia w prawach członka Polskiego Związku Łowieckiego na okres 12 miesięcy oraz zobowiązał obwinionego do zwrotu kosztów w kwocie 70 zł.

Powyższe orzeczenie zostało w całości zaskarżone przez obrońcę obwinionego i zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, naruszenie przepisów postępowania wymienionych w pkt. 2, 3, 4, 5 i 6 tj. §33 ust. 3 pkt 5, §47 ust. 3, §33 ust. 1 pkt 6 Regulaminu Sądów Łowieckich i Rzeczników Dyscyplinarnych w Polskim Związku Łowieckim oraz art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. w zw. z art. 35s ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo Łowieckie oraz §18 ust. 1 i 2 Regulaminu oraz w pkt. 7 zarzucono rażąco niewspółmierność kary.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wносиła o:

1. Zmianę zaskarżonego orzeczenia co do istoty i uniewinnienie obwinionego, tj. z ostrożności na wypadek nie podzielenia zarzutów z pkt. 1-6 odwołania:
 - zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie wobec obwinionego kary łagodniejszej w postaci kary zasadniczej nagany,
 - ewentualnie: uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Łowieckiemu [...] do ponownego rozpoznania w innym składzie,
2. zasądzenie na rzecz obwinionego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy.

Główny Sąd Łowiecki zważył, co następuje:

Wniesione przez obrońcę obwinionego odwołanie jest zasadne jedynie w części a mianowicie w zakresie zawartego w pkt. 7 zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Pozostałe zaś zarzuty zawarte w pkt. 1-6 są chybione i bezpodstawne.

W ocenie Sądu odwoławczego ustalone przez Sąd meriti okoliczności popełnienia przez obwinionego przypisanego mu przewinienia łowieckiego nie budzą żadnych wątpliwości. Ze zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów, w tym z wyjaśnień kol. [...] [...], wynika w sposób jednoznaczny, że pozyskał on borsuka w dniu 4 grudnia 2022 roku, czyli w czasie trwania okresu ochronnego. W kontekście tego całkowicie bezpodstawny i wręcz niezrozumiały jest zawarty w pkt. 1 odwołania zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia kwestionujący ustalenia, że obwiniony dopuścił się przypisanego mu przewinienia łowieckiego. Nie można bowiem racjonalnie twierdzić, że oddając strzał do borsuka w dniu 4 grudnia obwiniony nie miał świadomości, że czyni to w tej dacie tj. 4 dni po rozpoczęciu okresu ochronnego na ten gatunek zwierzyny łownej. Wystarczyło w tym zakresie, co jest obowiązkiem każdego myśliwego, dochować wymaganej i należytej w danych okolicznościach staranności, poprzez sprawdzenie czy w danym dniu można jeszcze polować na dany gatunek zwierzyny. Wbrew twierdzeniom autorki odwołania nie doszło również do naruszenia przepisów postępowania wymienionych w pkt. 2-6 petitum omawianego środka zaskarżenia.

Podkreślić należy, że prawomocne umorzenie postępowania karnego w zakresie występku z art. 53 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie nie stanowi w ocenie Głównego Sądu Łowieckiego przeszkody do skazania za popełnienie deliktu dyscyplinarnego dotyczącego tego samego zdarzenia historycznego, jeżeli zostanie prawidłowo

ustalone, że dany czyn wyczerpuje jednocześnie znamiona deliktu dyscyplinarnego jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.

W zakresie zarzutu określonego w pkt. 4 stwierdzić należy, że Sąd meriti nie naruszył wymienionych przepisów postępowania karnego, tj. art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że z utrwalonego orzecznictwa sądowego wynika w sposób jednoznaczny, że skoro art. 4 k.p.k. określa jedną z ogólnych zasad postępowania karnego to z tego względu nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu odwoławczego. Naruszenie art. 5§2 k.p.k. może zaś nastąpić wówczas, gdy Sąd orzekający nie dysponuje chociażby jednym dowodem pozwalającym na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie występuje, gdyż ustalony stan faktyczny wynika zarówno z wyjaśnień obwinionego, jak też z pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, a zatem Sąd pierwszej instancji nie miał potrzeby, aby sięgać po regułę *in dubio pro reo* i tym samym nawet nie miał możliwości dopuszczenia się obrazy art. 5§2 k.p.k.

Nie doszło również do obrazy art. 7 k.p.k., gdyż Sąd meriti dokonał oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w pełni respektując zasadę swobodnej oceny zawartą w wymienionym przepisie procedury karnej. Całkowicie bezpodstawne i chybione są również pozostałe zarzuty zawarte w pkt. 5 i 6 odwołania, gdyż opis czynu przypisanego obwinionemu jest tożsamy odnośnie zasadniczych jego elementów z opisem czynu zawartego we wniosku oskarżycielskim oraz wbrew twierdzeniom skarżącej jest kompletny odnośnie czasu i miejsca jego popełnienia.

Natomiast za trafny i zasadny uznano zawarty w pkt. 7 odwołania zarzut rażącej niewspółmierności kary. W tym zakresie Sąd odwoławczy uznał, że przy orzekaniu wobec obwinionego kary zawieszenia w prawach członka PZŁ nie uwzględniono we właściwy sposób i nie nadano właściwego znaczenia występującym w sprawie okolicznościom o charakterze łagodzącym, wynikającym chociażby z dotychczasowej bardzo pozytywnej postawy obwinionego, którą obrazują znajdujące się w aktach sprawy opinie. Wynika z nich, że kol. [...] [...] jest osobą bardzo zaangażowaną, która chętnie udziela pomocy innym myśliwym, którzy takiej pomocy potrzebują. Uwzględnienie wszystkich występujących w niniejszej sprawie okoliczności o charakterze łagodzącym i nadanie im właściwego znaczenia, skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia w omawianym zakresie i orzeczeniem kary zasadniczej nagany. W ocenie Sądu odwoławczego tego rodzaju kara jest adekwatna do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego obwinionemu czynu i w sposób właściwy realizuje dyrektywy i cele kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak też ogólnej.

Mając na uwadze powyższe, Główny Sąd Łowiecki orzekł jak w sentencji. Z uwagi zaś na częściowe uwzględnienie odwołania zwolniono obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.

/-/ Zbigniew Kapiński
/-/ Paweł Jamorski
/-/ Mirosław Tetkowski